

- b) iným liekom na predpis, než je liek, ktorý by mohol byť predpisovaný pacientovi v prípade neexistencie systému podnetov,

ak takýto iný liek na predpis patrí do rovnakej terapeutickej triedy liekov používaných na liečenie určitého zdravotného stavu pacienta?

(¹) Smernica 2001/83/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 6. novembra 2001, ktorým sa ustanovuje zákonník Spoločenstva o humánných liekoch (Ú. v. ES L 311, s. 67; Mim. vyd. 13/027, s. 69).

Žaloba podaná 13. februára 2009 – Komisia Európskych spoločenstiev/Francúzska republika

(Vec C-64/09)

(2009/C 90/25)

Jazyk konania: francúzština

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločenstiev (v zastúpení: P. Oliver a J.-B. Laignelot, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Francúzska republika

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Francúzska republika si tým, že neprijala všetky zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na správne a úplné prebratie článku 2 ods. 13, článku 4 ods. 2 písm. a), článku 5 ods. 3 a 4, článku 6 ods. 3, článku 7 ods. 1 a článku 8 ods. 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2000/53/ES z 18. septembra 2000 o vozidlách po dobe životnosti (¹), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z tejto smernice,
- zaviazať Francúzsku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Komisia na podporu svojej žaloby uvádza sedem výhrad založených na nesprávnom prebratí niektorých ustanovení smernice 2000/53/ES do francúzskeho práva.

Žalobkyňa v prvom rade uvádza, že prebratie definície uvedenej v článku 2 ods. 13 týkajúcej sa „informácií o rozobratí“ vozidiel po dobe životnosti nebolo vykonané dostatočne jasne a presne v rozsahu, pretože príslušné vnútroštátne ustanovenie má

zjavne menší dosah ako ustanovenie smernice a nijakým spôsobom neodkazuje na súvislosť medzi cieľom stanoveným zákonodarcom Spoločenstva spočívajúcim v správnom a ekologicky vhodnom spracovaní vozidiel.

Podľa žalobkyne neskoré prebratie článku 4 ods. 2 písm. a) malo za následok prítomnosť vozidiel, materiálov a súčiastok na trhu počas osemnástich mesiacov, ktoré obsahovali, okrem vyňatých prípadov, olovo, ortuť, kadmium a hexavalentný chróm, pretože príslušné vnútroštátne ustanovenia sa vzťahovali len na schválené typy vozidiel od 31. decembra 2004, zatiaľ čo článok 4 ods. 2 písm. a) smernice stanovuje dátum 1. júla 2003.

Žalobkyňa zároveň uvádza, že postup stanovený v článku 5 ods. 3 týkajúci sa vystavenia osvedčenia o zničení vozidla po dobe životnosti, nebol správne prebratý do francúzskeho práva, čo môže viesť k omylu, a to najmä zo strany majiteľov vozidiel pochádzajúcich z iných členských štátov. Komisia v tejto súvislosti osobitne kritizuje skutočnosť, že osvedčenie o zničení vozidla sa nevydáva v okamihu odovzdania vozidla, ale až po jeho fyzickom zničení, a že uvedené osvedčenie sa neodovzdáva majiteľovi vozidla po dobe životnosti, ale prefektovi departmánu, kde bolo vozidlo registrované.

Komisia po štvrté napáda prebratie článku 5 ods. 4, ktoré je v rozpore s potrebným účinkom uvedeného článku, pretože umožňuje niektorým autorizovaným zariadeniam – oprávnené zneškodňovacie zariadenia – odmietnuť prijatie vozidiel po dobe životnosti a nestanovuje mechanizmus kompenzácie v prospech týchto zneškodňovacích zariadení.

Ďalej prebratie článku 6 ods. 3 nezohľadňuje pojem „rozdeľovania“, ktorým sa označuje prvá etapa spracovateľských úkonov vozidiel po dobe životnosti, t. j. úkony spočívajúce v oddelení ľahko odmontovateľných súčiastok pred odstránením znečistenia.

Žalobkyňa zároveň kritizuje prebratie článku 7 ods. 1, pretože francúzske orgány podporujú recykláciu súčiastok vozidiel „ak to technické a finančné okolnosti umožňujú“, zatiaľ čo smernica na druhej strane stanovuje prísnejšiu povinnosť recyklácie „ak je možná z hľadiska životného prostredia“.

Nakoniec Komisia nástojí na skutočnosti, že článok 8 ods. 3 zaväzuje členské štáty, aby prijali explicitné opatrenia na to, aby výrobcovia vozidiel alebo výrobcovia súčiastok poskytovali informácie o rozobratí pre každý typ nového vozidla uvedeného na trh vo forme príručiek alebo prostredníctvom elektronických médií.

(¹) Ú. v. ES L 269, s. 34; Mim. vyd. 15/005, s. 224.